

Revček.

Mati mu je umrla, preden jo je mogel poznati. In ni še izpolnil šest let, že ga je zapustil tudi oče, reven dninar, ki mu ni mogel dati druge dedščine kot svoje ime. Poletnega večera je prišel s polja, sedel na klop pred bajto, kjer sta stanovala, ga dvignil k sebi, a ga takoj zopet izpustil in se zgrudil. Tine ga je klical in tresel in ko ga le ni mogel vzbuditi, ga je obšla grozna misel, ki se je je prestrašil tako, da se je začel tresti po vsem životu. Kaj, če so oče umrli, — ga je izpreletelo — in mraz ga je tresel, kakor bi ga kdo oblival z dežnico. Še enkrat je poklical očeta, pa zastonj. V hipu je spoznal, da ne bo očeta nikdar več med živimi. Začel je jokati in klicati na pomoč. Takrat je prišla mimo stara Gromovka.

„Kaj pa jokaš, Tinče,“ ga je vprašala.

„Oče so umrli,“ je odgovoril deček in zajokal še hujše, še prestresljivejše.

„Oh, za pet ran Kristusovih,“ se je pokrižala ženica — „pa menda vendar ni res.“

Stopila je bliže, tresla moža in klicala, in ko je prijela dninarja za roko, je odstopila; kajti bila je roka že mrzla in trda.

„Pojdi v vas po ljudi — pa hitro teci,“ je ukazala Gromovka, in Tine je tekel in klical med silnim jokom:

„Oče so umrli . . . umrli . . . oče . . . oče!“

Ko je prišel Tine na vas, so se zbrali ljudje okrog njega in ga polusmiljeno, polradovedno izpraševali, kaj se je zgodilo.

„Oče . . . umr . . . li . . . oo . . . čeče . . .,“ je odgovarjal otrok stokaje in je plakal.

In napotilo se je nekaj ljudi proti koči.

„Kaj bi moglo neki biti,“ so se pogovarjali. — „Najbrže bo kap ali kaj podobnega.“

„I, kap je, kap — za drugo stvarjo človek ne umrje tako nagloma,“ je menil postaven, še mlad kmet.

„Škoda zanj — priden delavec je bil! Presneto, kadar se je lotil, je naredil za tri druge,“ je pripomnil priletan kmet, čigar je bila kočica.

„Je že tako,“ je dodal že sivolas, sključen starček — „da imajo pridne in zdrave ljudi povsod radi — jih imajo pa še v nebesih.“

Tine jih ni poslušal. Solze so se mu posušile, in oči so ga skelele. Nič prav ni mogel razumeti, kaj se je zgodilo z očetom. Samo v tem si je bil najasnejš, da ga odneso dol na vas tja za cerkev, kamor sta doslej hodila obiskovat materin grob. Vedno večja in silnejša je postajala Tinetova žalost. Glava mu je sklonila na prsi in z rokami si je venomer mel objokane oči.

„Dober večer,“ je pozdravila Gromovka, ko so prihajali ljudje h koči.

„Bog daj — pa rajnemu pokoj,“ so odzdravljali ljudje.

In potem se je zgodilo vse kakor vedno. Odnegli so očeta v hišo, naredili mrtvaški oder, umili mrliča, ga preoblekli in ga položili na oder. V roke so mu dali križ in majhen rožni venec in na vsako stran so prinesli

dve sveči. Tine se je stisnil v kot za vrata in je gledal ljudi boječe in nekam sovražno. Ljudje pa so prihajali in odhajali, kot bi hodili na ogled. V nobenem očesu ni bilo solze, in nihče se ni ozrl na Tineta. Že pozno v noči je prišla stara ženica.

„Dober večer! Bog se usmili duš v vicah,“ je pozdravila, ko je vstopila v sobo. In šla je k odru, pomočila brinjevo vejico v blagoslovljeno vodo in pokropila. Nato je pokleknila in molila. Dolgo je klečala in tupatam je zamrmrala kako besedo polglasno, potem pa je vstala in sedla h Gromovki, ki je čula pri umrlem.

„Škoda ga je bilo, škoda! Trden je bil še in pa še otroka je imel — pa je moral iti.“

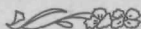
Takrat se je pa ozrla na Tineta, in ko je videla, da so njegove črne, vedno vesele oči rdeče od jokanja, in da mu odseva žalost in bojazen z bledega lica, se ji je zasmilil. Stopila je k njemu in ga pobožala z raskavo roko po licu.

„Revček! Ali si že kaj jedel nocoj?“

„Nič,“ je zajecal Tine in zajokal.

„Čakaj no — kar z menoj pojdi, ti bom pa dala kaj malega, in pa spal boš lahko pri nas.“

Tine se ni branil. Sploh ni vedel, kaj se godi z njim. Vstal je in šel z žensko na vas. Prišla sta v nizko kočo, kjer je bivala starka, vdova po revnem kočarju. Ženska je prižgala leščerbo in mu prinesla skromno večerjo. Ko je pojedel, ga je spravila v posteljo — — — (Konec prih.)

Nad divjega petelina!

Spisal Ivan Kranjskogorski.

Pa so odcvetele bele kurice v zelenem gozdu, samo široki zeleni listi so še samevali v hladnih sencah. Tudi mežikelji na strmih pečeh so že odreveneli. Ni bilo več tistih lepih cvetic, ki jih je ljubil Jagrov Tone nad vse. Prvi izmed vaških dečkov jih je nosil za klobukom. Če jih ni mogel nabrati sam, prinesli so mu jih pa oče, ki so bili lovec.

Dolgočasno in pusto, tako nezanosno pusto se je zdelo Tonetu tisti dan, ker ni imel cvetic za klobukom. Lahko bi bil natrgal na polju ali v senožeti belih marjetic in rumenega regrata. Pa te so bile zanj prenavadne cvetice; ponašati se je hotel s planinskimi cvetkami, ki rastejo med skalovjem in razširjajo sladek duh kroginkrog. Pa kaj hoče? Kurice in mežikelji so že odcveteli, dehtečega ravšja pa še ni. Pa da bi vsaj ciklamen pomolil svojo kimavo glavico izpod zemlje! Pa ga ni in ni.

Stopil je včeraj tja v zeleni gozd ter vpil na vse grlo skoz košate smreke:

„Vzbudi se ravšje, vzbudi ciklamen, pa vstanita iz zemlje, saj je že dolgo zelena pomlad!“